

Knjiga proroka Daniela – broj sto pet】 【.json {"The Book of Daniel - Number One-Hundred and Five": "Knjiga proroka Daniela – broj sto pet"}]

Postupno odbacivanje evanđelja: od Kristova rođenja do Stjepanova kamenovanja

Jeff Pippenger
2024-02-29

U posljednjem smo članku zapazili da je nadahnuće utvrdilo kako su Židovi na križu „zapečatili svoje odbacivanje” evanđelja, a zatim svoje odbacivanje ponovno potvrdili pri kamenovanju Stjepana. Kako to može biti? Odbacivanje evanđelja od strane cjepidlačavih Židova toga povijesnog razdoblja, naravno, odvijalo se postupno. Već su bili zaobiđeni pri Njegovu rođenju. Od Kristova rođenja do kamenovanja Stjepana prikazano je postupno odbacivanje evanđelja.

„Ljudi to ne znaju, ali vijest ispunjava nebo radošću. Sa sve dubljim i nježnijim zanimanjem sveta bića iz svijeta svjetlosti privučena su zemlji. Cijeli je svijet svjetliji zbog Njegove prisutnosti. Nad betlehemskim brežuljcima okupljeno je nebrojeno mnoštvo anđela. Oni čekaju znak da svijetu objave radosnu vijest. Da su vođe u Izraelu bile vjerne svojem povjerenju, mogle su sudjelovati u radosti navješćivanja Isusova rođenja. Ali sada su zaobiđene.” The Desire of Ages, 47.

Od rođenja Isusa do smrti Stjepana prikazano je postupno odbacivanje evanđelja od strane drevnoga Izraela. Priznavanje da je odbacivanje Krista od strane Židova bilo postupno omogućuje prepoznavanje „zapečaćenja njihova odbacivanja” i na križu, gdje se hramski zastor razderao, i pri Stjepanovoj smrti. Razdiranje zastora bilo je simbol da oni više nisu Božji zavjetni narod, a kada je Stjepan bio kamenovan, vidio je Isusa kako stoji s desne strane Boga, što je u dvanaestom poglavlju Danielove knjige, u prvom retku, simbol završetka vremena milosti. Razorenje Jeruzalema također je simbol završetka vremena milosti.

„Odmazda koja je trebala doći na Jeruzalem mogla je biti odgođena samo za kratko vrijeme; i dok je Kristov pogled počivao na osuđenom gradu, vidio je ne samo njegovo razorenje, nego i razorenje svijeta. Vidio je da će, kao što je Jeruzalem bio predan uništenju, tako i svijet biti predan svojoj propasti. Vidio je odmazdu koja će pohoditi protivnike Božje. Prizori koji su se odigrali pri razorenju Jeruzalema ponovit će se u veliki i strašni dan Gospodnji, ali na još strašniji način.” Review and Herald, 7. prosinca 1897.

Samo je Božje milosrđe spriječilo da Jeruzalem bude uništen na križu.

„U židovskom razapinjanju Krista bilo je uključeno razorenje Jeruzalema. Krv prolivena na Kalvariji bila je teret koji ih je potonuo u propast za ovaj svijet i za svijet koji dolazi. Tako će biti i u velikom posljednjem danu, kada sud padne na one koji odbacuju Božju milost. Krist,

njihova stijena spoticanja, tada će im se pojaviti kao osvetnička gora. Slava Njegova lica, koja je pravednima život, bezbožnima će biti oganj koji proždire. Zbog odbačene ljubavi, prezrene milosti, grešnik će biti uništen.” The Desire of Ages, 600.

Samo je Božje milosrđe odgađalo uništenje Jeruzalema da ne dođe u vrijeme križa.

„Gotovo četrdeset godina nakon što je sam Krist izrekao propast Jeruzalema, Gospodin je odgodio svoje sudove nad gradom i narodom. Čudesna je bila Božja dugotrpnost prema odbaciteljima svojega evanđelja i ubojicama svojega Sina.“ Velika borba, 27.

U vrijeme svojega posljednjeg čišćenja hrama Isus je iznio upozorenje da se pobjegne iz Jeruzalema kada Njegovi sljedbenici ugledaju grozotu pustoši o kojoj je govorio prorok Daniel. Prvi put kada je očistio hram izjavio je da su Židovi dom Njegova Oca učinili razbojničkom pećinom, ali posljednji put rekao je: „vaša kuća“ ostavlja vam se pusta. Čak i prije križa, koji se upravo trebao dogoditi, hram u kojemu je pri raspeću zastor trebao biti razderan već je bio označen kao kuća Židova, a ne Božja kuća. Sestra White govori o tome kada je Krist dao tu izjavu, a kako njezino svjedočanstvo dalje teče, govori i o četrdeset godina produljene milosti.

„Kristove riječi svećenicima i glavarima: ‘Evo, vaša vam se kuća ostavlja pusta’ (Matej 23,38), unijele su strah u njihova srca. Pravili su se ravnodušnima, ali im se u umu neprestano javljalo pitanje o značenju tih riječi. Činilo se da im prijeti neka nevidljiva opasnost. Je li moguće da će veličanstveni Hram, koji je bio slava naroda, uskoro postati hrpa ruševina?...“

„Krist je svojim učenicima dao znak propasti koja će doći na Jeruzalem i rekao im kako da umaknu: ‘Kad ugledate Jeruzalem opkoljen vojskama, tada znajte da se približilo njegovo opustošenje. Tada neka oni koji budu u Judeji bježe u gore; a oni koji budu usred njega neka iziđu; i oni koji budu po krajevima neka ne ulaze u njega. Jer ovo su dani osvete, da se ispuni sve što je napisano.’ Ovo je upozorenje dano da bude poslušano četrdeset godina poslije, pri razorenju Jeruzalema. Kršćani su poslušali upozorenje i nijedan kršćanin nije poginuo pri padu grada.” The Desire of Ages, 628, 630.

Krist je bio razapet godine 31., a gotovo četrdeset godina kasnije, godine 70., Jeruzalem je bio razoren nakon troipolgodišnje opsade. Kako je Jeruzalem mogao biti razoren na križu godine 31., ako su još preostajale tri i pol godine vremena kušnje, označene kao sedamdeset tjedana u devetom poglavlju Danielove knjige, dvadeset četvrtom retku? Kako se te prividne nedosljednosti mogu razriješiti? Najjednostavnije rješenje jest jednostavno utvrditi činjenicu da se završetak vremena kušnje, prikazanog sa sedamdeset tjedana, mora razumjeti kao postupno završavanje vremena kušnje. To je istina, ali se time uklanja svaka proročka određenost pri primjeni znamenja toga razdoblja. Pokušat ću objasniti.

Ako Duhovi predstavljaju uskoro dolazeći nedjeljni zakon, kada se drugi tor u Babilonu poziva da izađe, zašto je tek tri i pol godine nakon Duhova evanđelje otišlo poganima? Je li Kristova smrt ili Stjepanova smrt znak završetka vremena milosti za stari Izrael? Ako laodicejski adventizam prestaje biti crkva pri uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu, je li razorenje Hrama godine 70. predstavljalo kraj hrama laodicejskog adventizma pri nedjeljnom zakonu? Ono što bi se moglo činiti kao prividne nedosljednosti razrješuje se primjenom načela „red na red”, a kada se ta

primjena uporabi, svjedočanstvo međaša koje prepoznamo postaje vrlo jasno i sažeto.

Tjedan u kojem je Krist potvrdio Savez podijeljen je na dva jednaka razdoblja od po tri i pol godine. Prvo razdoblje od tri i pol godine počinje Kristovim krštenjem i završava Njegovom smrću. Krštenje je simbol Njegove smrti i uskrsnuća, tako da je početak toga razdoblja od tri i pol godine istovjetan njegovu svršetku. U tom je razdoblju Krist iznosio evanđelje isključivo Židovima. Kraj tih tri i pol godina označava početak sljedećih tri i pol godina. Početak drugoga razdoblja od tri i pol godine započinje Kristovom smrću, a završava Stjepanovom smrću. U tom su razdoblju učenici iznosili evanđelje isključivo Židovima.

Ta dva razdoblja, koja su odvojene proročke linije, trebaju biti dovedena zajedno „red na red”. I počeci i završeci nose obilježje Alfe i Omega, jer su povijesti početka i svršetka iste. Oba razdoblja trajanja istovjetna su, a djelo koje se obavlja tijekom svakoga razdoblja istovjetno je. Krist, koji je Prvi i Posljednji, ujedno je i Stvoritelj svega, i u tom pogledu On je Stvoritelj Istine. Hebrejska riječ „istina” sastavljena je od triju hebrejskih slova. Prvo slovo, zatim trinaesto slovo, a potom posljednje slovo hebrejskoga alfabeta, spojeni su kako bi tvorili hebrejsku riječ „istina”.

Oba razdoblja od po tri i pol godine imaju Krista kao prvoga i posljednjega, jer je Krist na početku prvoga razdoblja pri svome krštenju, kao što je i na njegovu završetku pri svojoj smrti u prvome razdoblju. A Krist je pri svojoj smrti na početku drugoga razdoblja, i stoji zdesna Bogu na završetku drugoga razdoblja. Broj trinaest simbol je pobune, i u oba razdoblja, bilo da je evanđelje osobno iznosio Krist, bilo u drugome razdoblju njegovi učenici, cjepidlačavi Židovi pobunili su se protiv poruke evanđelja.

Oba razdoblja imaju isto trajanje, nose pečat Alfe i Omega te prepoznaju istu evanđeosku poruku. Ta se dva razdoblja trebaju dovesti zajedno „redak na redak”. Metodologija „redak na redak” jest ispitna metodologija kasne kiše. To je metodologija posljednjih dana, a istine koje su u posljednjim danima prepoznate i utvrđene tom metodologijom jesu ono što čisti ili pročišćuje sinove Levijeve tijekom pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće.

Koga će poučiti znanju? i koga će učiniti da razumije nauk? one koji su odviknuti od mlijeka i odvojeni od prsiju. Jer zapovijed mora biti na zapovijed, zapovijed na zapovijed; redak na redak, redak na redak; ovdje malo, ondje malo: Jer će mucavim usnama i drugim jezikom govoriti ovom narodu. Kojemu je rekao: Ovo je počinak kojim možete dati počinak umornome; i ovo je osvježenje: ali oni nisu htjeli slušati. Ali im je riječ Gospodnja bila zapovijed na zapovijed, zapovijed na zapovijed; redak na redak, redak na redak; ovdje malo, ondje malo; da bi išli, i padali nauznak, i bili slomljeni, i uhvaćeni u zamku, i zarobljeni. Izaija 28:9–13.

Sljedeći redak u Izaiji obraća se podrugljivim ljudima koji vladaju narodom Jeruzalema. Za te podrugljive ljude, „počinak i okrjepa” (kasna kiša), koju su odbili „čuti”, upravo je ono što uzrokuje da „odu, i padnu nauznak, i budu satrti, i uhvaćeni u zamku, i zarobljeni”. Taj im je ispit bio iznesen drugim jezikom, jer Ilija, Ivan Krstitelj i William Miller nisu bili školovani u teološkim školama svojih odnosnih povijesnih razdoblja. Poruka kasne kiše koja ispituje laodicejski adventizam jest poruka koja nastaje primjenom načela „redak na redak”.

Kada se prve tri i pol godine tjedna u kojem je Krist potvrdio Savez polože preko drugih triju i pol godina, nalazimo proročku svjetlost koja razjašnjava svaku prividnu nedosljednost koja bi se mogla pojaviti u istraživačkom umu. Taj je tjedan bio vrijeme kada je Glasnik Saveza trebao potvrditi Savez, a biblijski savez mora biti potvrđen krvlju. Kristovo krštenje i raspeće te kamenovanje Stjepana — sve to upućuje na krv. Obje crte predstavljaju krv Saveza, i te crte potvrđuju Savez.

Kada se dovedu zajedno „redak po redak“, krštenje i raspeće predstavljaju prvi putokaz, a raspeće i kamenovanje Stjepana posljednji putokaz. Kada se dovedu zajedno u jednu liniju, nalazimo križ i Mihaelovo ustajanje pri Stjepanovoj smrti kao dva svjedoka o tome da su Židovi zapečatili svoje odbacivanje evanđelja. Kristova smrt također je smrt njegova učenika Stjepana, što je Pasha kada se te dvije linije sjedine. Tri dana kasnije Krist uskrsava kao prinos Prvine.

Ali sada je Krist uskrsnuo od mrtvih i postao prvina onih koji usnuše. 1. Korinćanima 15,20.

Između Pashe i blagdana Prvina trećega dana nalazi se početak blagdana Beskvasnih kruhova. Beskvasni kruh ne „uzlazi“, a ni Krist nije ustao drugoga dana; ustao je trećega dana. Krist i Stjepan umiru zajedno u primjeni „redak na redak“, ali Stjepan uskrsava nakon Krista, jer postoji red u uskrsnuću prvina.

Nego svatko u svom redu: Krist prvina; potom oni koji su Kristovi o njegovu dolasku. 1 Korinćanima 15,22.

Proljetni se blagdani ne mogu odvajati jedan od drugoga, jer su izravno međusobno povezani. U tom smislu, Pedesetnica predstavlja uskoro nadolazeći nedjeljni zakon, kada će doći do ponavljanja izlivanja Duha Svetoga, a drugi glas iz osamnaestoga poglavlja Otkrivenja tada će pozvati one koji sada ne poznaju evanđelje da izađu iz Babilona. Riječ „Babilon“ temelji se na riječi „Babel“, koja znači pomutnju, jer je pri padu Babela Bog pomutio jezike, a na Pedesetnicu Bog preokreće pomutnju jezika kako bi evanđelje bilo odneseno svijetu. Stoga se Pedesetnica i nedjeljni zakon podudaraju.

Na Pedesetnicu je učenicima bio dan dar jezika, ali je njihova poruka tada još uvijek bila ograničena na Židove. Kada se obje linije dovedu zajedno, Pedesetnica se događa u 34. godini, kada je Stjepan bio kamenovan i evanđelje je tada bilo odneseno onima koji trenutačno ne poznaju evanđelje.

Stjepan predstavlja one koji uskrsavaju „o Njegovu dolasku“, ali koji su umrli s Njime. Prinos prvine označuje Kristovo uskrsnuće trećega dana, a također označuje i početak Blagdana tjedana, koji je ujedno i blagdan Pedesetnice te koji obilježava davanje Deset zapovijedi na Sinaju.

22. listopada 1844. usklađuje se s križem, jer među ostalim dokazima sestra White razočaranje učenika nakon križa usklađuje s razočaranjem koje je uslijedilo nakon 22. listopada 1844. I križ i 22. listopada 1844. predoznaju uskoro dolazeći nedjeljni zakon. Pedesetnica također predstavlja tip uskoro dolazećega nedjeljnog zakona, ali Pedesetnica je nastupila pedeset i dva dana nakon križa. Križ, koji je bio predoznačen Pashom, uvodi niz blagdana koji obilježavaju stare staze drevnoga Izraela od noći kada je anđeo smrti poštedio Egipat, pa sve do davanja zakona. Premda

blagdani posjeduju svoje vlastite razlike, oni su nerazdvojivo povezani jedni s drugima. Stoga je točno primijeniti punih pedeset i dva dana od Pashe do Pedesetnice kao jedan jedinstveni waymark.

Zbog toga križ, smrt Stjepanova i Pedesetnica svi predodnačuju uskoro nadolazeći nedjeljni zakon, kada započinje progresivni izvršni sud nad Modernim Babilonom, dok drugi glas iz osamnaestoga poglavlja Otkrivenja počinje pozivati drugo Božje stado iz Babilona. Na toj je oznaci puta stigao izvršni sud nad Jeruzalemom, premda je Bog u svojoj milosti odgodio stvarno razorenje hrama i grada gotovo četrdeset godina nakon križa, do 70. godine. Razorenje staroga Jeruzalema predstavlja početak progresivnoga izvršnog suda koji započinje u Sjedinjenim Državama kada „nacionalni otpad slijedi nacionalna propast.”

Istina se utvrđuje na svjedočanstvu dvojice, a u dvjema razdobljima od tri i pol godine u kojima je Krist potvrdio savez nalazimo dva svjedoka o smrti i uskrsnuću povezanim s poviješću koja prepoznaje uskoro dolazeći nedjeljni zakon. Taj se nedjeljni zakon u jedanaestom poglavlju Otkrivenja prepoznaje kao „čas velikoga potresa“. Taj je „čas“ izravno povezan s dvojicom svjedoka koji su davali svjedočanstvo tijekom tri i pol godine. Njihovo svjedočanstvo završava njihovom smrću i uskrsnućem.

Njihovo svjedočanstvo od tri i pol godine, nakon kojega su uslijedili njihova smrt i uskrsnuće, prikazano je smrću i uskrsnućem i Isusa i Stjepana, jer „redak na redak“, Stjepan je prikazan kao da uskrsava s Kristom. U blagdanu Prvina bile su prinesene dvije glavne žrtve.

Jedno je bilo janje bez mane, a drugo prinos od ječma. Ječam je predstavljao usjev koji će uslijediti, a janje je predstavljalo Krista. Krist je uskrsnuo trećega dana, a Stjepan je predstavljao one koji slijede, i ječam je predstavljao usjev koji je imao uslijediti. Dva svjedoka u jedanaestom poglavlju Otkrivenja svjedočila su tri i pol godine, nakon čega su bila ubijena, a zatim uskrsnula tri i pol dana kasnije. Ta su dva svjedoka bila predodnačena Kristom, koji je bio Prvina, jer oni predstavljaju sto četrdeset i četiri tisuće, koji su također prvine.

I pogledah, i gle: Jaganjac stajaše na gori Sionu, i s njime sto četrdeset i četiri tisuće, koji imahu ime Oca njegova napisano na svojim čelima. I začuh glas s neba, kao glas mnogih voda i kao glas silna groma; i začuh glas svirača koji svirahu na svojim harfama. I pjevahu kao novu pjesmu pred prijestoljem i pred četiri bića i starješinama; i nitko ne mogaše naučiti te pjesme osim onih sto četrdeset i četiri tisuće, koji su otkupljeni sa zemlje. To su oni koji se nisu okaljali sa ženama, jer su djevice. To su oni koji slijede Jaganjca kamo god on ide. Oni su otkupljeni između ljudi kao prvina Bogu i Jaganjcu. I u njihovim se ustima ne nađe prijevare, jer su bez mane pred prijestoljem Božjim. Otkrivenje 14:1–5.

Prinos ječma na blagdanu Prvina predstavljao je usjev koji je trebao uslijediti, a Stjepan je godine 34. slijedio Kristovu smrt iz godine 31., premda su, „red na red“, umrli na istoj oznaci puta. U odnosu na prinos prvina, Krist je bio zaklano janje, a Stjepan je bio ječam. Prema Pavlu, „Krist“ je „prvina onih koji usnuše“, a zatim „poslije oni koji su Kristovi o njegovu dolasku“. Sto četrdeset i četiri tisuće su prvine, i oni su oni „koji slijede Janje kamo god ono ide“.

U „satu“ „velikoga potresa“ iz jedanaestoga poglavlja Otkrivenja, dva svjedoka koji su prorokovali tri i pol godine, da bi potom bili ubijeni i tri i pol dana ležali na ulicama, uskrsavaju. Oni su oni koje predstavlja Stjepan, koji je proročki bio uskrišen s Isusom, ali i nakon Isusa. Stoga oni uskrsavaju „nakon tri i pol dana“, nakon što ih ubije zvijer koja je uzašla iz bezdana. U istome „satu“ u kojem uskrsavaju, uzlaze na nebo kao stijeg. Proces njihova uskrsnuća i uzašašća pomno je izložen u Božjoj proročkoj Riječi, i uključuje to da su bili predloženi doslovnom Stjepanovom smrću, predstavljajući tako duhovnu smrt koja se izvršava nad dvojicom svjedoka dok se preobražavaju iz laodicejskog pokreta trećega anđela u filadelfijski pokret trećega anđela.

Ovo ćemo proučavanje nastaviti u sljedećem članku.

„Jedno je sigurno: oni adventisti sedmoga dana koji zauzmu svoje mjesto pod Sotoninim stijegom najprije će se odreći svoje vjere u upozorenja i ukore sadržane u Svjedočanstvima Duha Božjega.”

„Upućuje se poziv na veću posvećenost i svetiju službu, i nastaviti će se upućivati. Neki koji sada iznose Sotonine prijedloge doći će k sebi. Ima onih koji se nalaze na važnim položajima povjerenja, a ne razumiju istinu za ovo vrijeme. Njima se mora dati poruka. Ako je prime, Krist će ih prihvatiti i učiniti će ih svojim suradnicima. Ali ako odbiju poslušati poruku, stat će pod crnu zastavu Kneza tame.

„Naloženo mi je da kažem kako se dragocjena istina za ovo vrijeme ljudskim umovima otvara sve jasnije i jasnije. U posebnom smislu muškarci i žene trebaju jesti Kristovo tijelo i piti njegovu krv. Doći će do razvoja razumijevanja, jer je istina sposobna za stalno proširivanje. Božanski začetnik istine stupiti će u sve prisnije i prisnije zajedništvo s onima koji ustraju da ga upoznaju. Dok Božji narod prima njegovu riječ kao kruh nebeski, znat će da su njegovi izlasci pripravljeni kao zora. Primit će duhovnu snagu, kao što tijelo prima tjelesnu snagu kada se hrana jede.

„Ne razumijemo ni napola Gospodnji naum kad je djecu Izraelovu izveo iz egipatskoga ropstva i vodio ih kroz pustinju u Kanaan.”

„Dok budemo sabirali božanske zrake koje sjaje iz evanđelja, steći ćemo jasniji uvid u židovski poredak i dublje cijeniti njegove važne istine. Naše istraživanje istine još je nepotpuno. Sabrali smo tek nekoliko zraka svjetlosti. Oni koji nisu svakodnevni proučavatelji Riječi neće riješiti probleme židovskoga poretka. Neće razumjeti istine koje je poučavala hramska služba. Djelo Božje ometano je svjetovnim razumijevanjem njegova velikoga plana. Budući život razotkrit će značenje zakona koje je Krist, zaogrnut stupom od oblaka, dao svojem narodu.” Spalding and Magan, 305, 306.